

Konrad Góra TWOJE BUTY

(Gołąb schodzi na bruku. Jego
Pióra od pluskiew są jak ludzkie brwi.
Jego oko od krwi jest jak ludzka wesz.)

Żołnierzu, dokąd bieży szereg?
Śledczy opukuje twoje buty
Z pyłu, żeby się utwierdzić w twoim
Wyborze pierwszeństwa kroku:
Lewa, prawa, krew.
Lewa, prawa, sznur.

(Bo, skoro o
To pytasz, to nikt cię tu nie
Prosił. Twoje buty są pod
Ogniem, w duchówce; tyle woli w sobie znalazłem,
Żeby wytopić z nich podeszwy.)

DOMINIK PIOTR ŻYBURTOWICZ

grafica

A GDYBYŚ TAK ZASNAŁ WE ŚNIE, GDZIE WTEDY JESTEŚ?

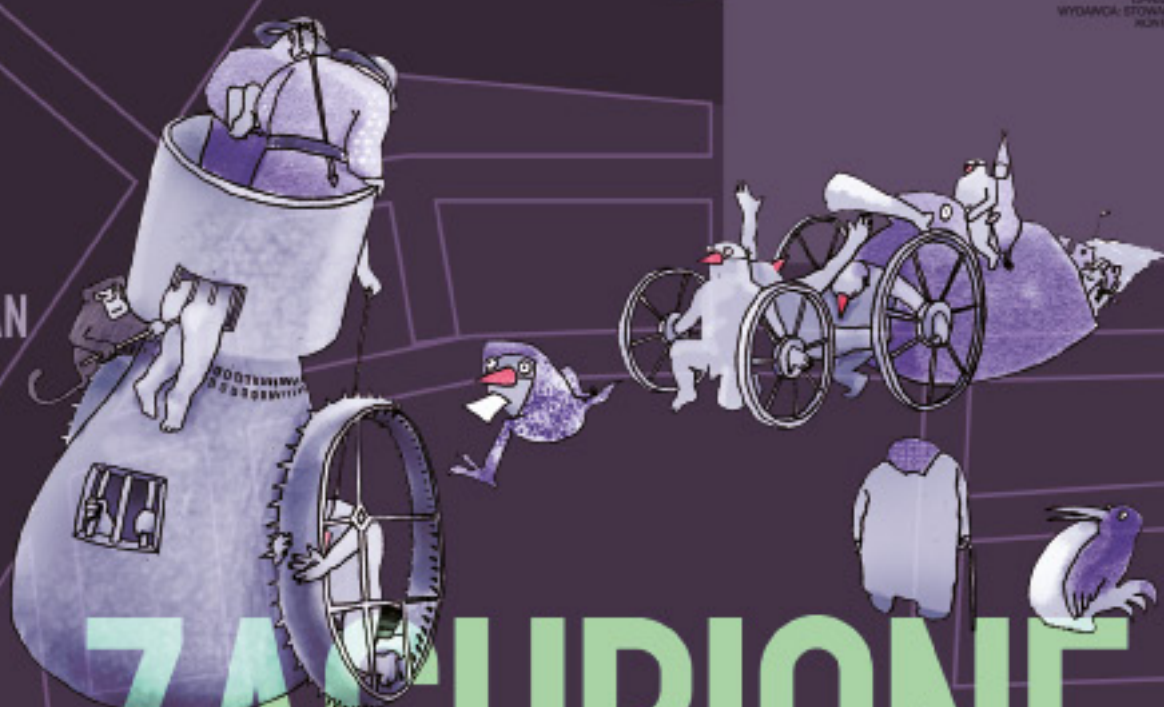

IMPERILLED BY THE VAGUE, DIM
AND SHADOWY GESTURES
OF THE TWILIGHT EUCALYPTS,
YOU SO SOON WILL COLLAPSE,
DELIRIOUS IN HUNGER
AND THIRST. THIS IS THE PRICE
OF WANDERING, THE DESPAIR
AND THE ALL TOO SWIFT DEATH
IN THE BUSH, WHILST THE TREES LEAN
OVERHEAD, WHISPERING
AS, LIKE A DREAMCATCHER, THEY
NEVER RELEASE YOUR BREATH.

THEY ARE SPEAKING IN THEIR GREY
AND SHADOWY GESTURES.
THEY HAVE NO VOICE BUT THIS THAT
HAUNTS THEIR AIR AND YOUR DREAMS
AS NIGHT, THE BREAK OF BRANCHES
AS WIDOWMAKERS SHED
THE SUDDENNESS OF YOUR DEATH,
THE SNAKES THAT SEEK YOUR HEAT
BY COILING UP BESIDE YOU,
AND THE HARD AND THIN EARTH
THAT BARKS AT YOUR FEET, KELPIES
OF A HARD ELEMENT.

AS THE GLIMMERING MOTH-DUST
THAT IS YOUR ETERNAL
SOUL, WANDERS AWAY, STILL LOST,
AMONGST THE MINOTAUR'S
CAGE OF WIRY TRUNKS AND GRASS,
YOU WILL SOON DISCOVER
THAT THERE ARE NO DRYADS HERE,
NO DEJA VU OF GREECE
THAT DWELLS IN THESE TREES, RATHER,
AN EMPTINESS, SILENCE
AT THE VERY HEART, SOME
WILD, WEIRD, CHALLENGE-LIKE GLOVE.

THIS IS THE DREAM YOU HAVE, SAFE
IN THE BED OF SUBURBS
RUBBING BACKS WITH EACH OTHER,
WITH ONLY THOSE OUTSIDE
AWAKE AND WARY, FEAR-EYED
AT SULLEN BUSH LAPPING,
AT THEIR SHORE, A VAST OCEAN
INDIFFERENT, AND DIM,
BARELY SEEN EXCEPT IN DREAM
AND IN THE NOSTALGIA,
APOTROPAIC AND BONE,
FOR A PAST THAT'S LONG MYTH.

ZAGUBIONE DZIECKO

Phillip Ellis

Zagrożony przez rozmyte i niewyraźne,
cieniste gesty liści
w półmroku Eukaliptusów,
wkrótce padniesz
wśród obłąkany z głodu
i z pragnienia. Taka jest bowiem cena
wędrowania bez celu - rozpacz i szybka śmierć w buszu,
z drzewami splecionymi ponad
głową, szepczącymi - jak łapacz snów - nigdy
już nie uwolnią ci oddechu.

One coś mówią w szarych,
cienistych gestach.
Nie mają głosu, ale coś
nawiedza powietrze wokół nich i twoje sny
nocą, spadające gałęzie Wdowich Drzew
i twoja szybka śmierć,
wąż, który wyczuwa twoje ciepło
i wiję się oplatając twoje ciało,
ziemia, która warczy i kwili pod twoimi stopami
jak pies zaganiający bydło -
strażnik żywiołu Ziemi.

Niczym połyskujący naloć na skrzydłach ćmy,
taka jest twoja nieśmiertelna
dusza, która się błąka, ciągle zagubiona
jak w labiryncie Minotaura pośród splecionych pni i trawy;
wkrótce zrozumiesz - nie ma tu żadnych nimf leśnych ani Driad,
żadnego greckiego deja vu nie ma tu, w tych drzewach, raczej
pustka, cisza w samym rdzeniu, trochę
dzikości, dziwaczności, wyzwania jak na pojedynek.

To jest wasz sen, który śnicie bezpieczni
w swych łóżkach na przedmieściach, tak
blisko siebie, że aż się stykacie plecami;
a tylko niektórzy są poza - czuwający i ostrożni, z lękiem spoglądający
na ponury busz falujący na skraju, bezbrzeżny ocean, obojętny i zamglony,
ledwo widoczny, chyba że w snach,
albo w nostalgicznych tęsknotach,
apotropaiczny i ważny
dla przeszłości stanowiącej jakby długi mit.

Przekład - Tomasz Krzykała

The Lost Child

gawilton

WARSZAWA

LUZ

DOLNY
ŚLĄSK

+Piosenka o zależnościach i uzależnieniach+ EUGENIUSZ TKACZYSZYN-DYCKI

przychodzą do mnie ludzie
których dzisiaj już nie ma
jeszcze bardziej piękni aniżeli
Dyccy z tamtych lat to fakt
ogólnie znany jeszcze bardziej
podobni do siebie niż wtedy gdy byli
na wyciągnięcie ręki (Jasiejo,
Jasiusio i Jasieczko) ten ostatni
wzenił się do Wólki Krowickiej
z Lisich Jam piękniejszy niż Dyccy
i Illiccy razem wzięci choć z chorobą
mojej matki nikt się nie równał

przychodzą do mnie ludzie (Jasiejo,
Jasiusio i Jasieczko) których dzisiaj
już nie ma albo tylko nam się wydaje
że w Lisich Jamach traciliśmy czas bezpowrotnie
zawsze wydaje mi się że traciliśmy czas
w Lisich Jamach i to bezpowrotnie
zawsze byłem tego zdania że nie należy zaglądać
w Borowej Górze do sióstr Serotyńskich
i nie ma tu nic do rzeczy ów denaturat
który piła matka Boże mój wielki to fakt
ogólnie znany że po upływie tylu lat
prześladują mnie ukryte przez nią butelki

JOANNA LECH SZUMY

Szarpane tętno, przetarcia. Ponieważ pożar dopiero się przyśni,
na razie jest cisza, noc, piszę dla ciebie pod koldrą. I wiem,
że mogę obiecać ci wszystko, bo rano wstanę, odsłonię okna
i spróbuję zapomnieć. Znowu będę słuchać Placebo

i związać bandaż. Czytać recepty. Ponieważ to się rozwija zaraz przy sercu,
ma kształt pięści. Ma kształt bólu. A potem poznają mnie właśnie po bliznach.
Zostaną iskry, okruszki ognia. Deszcz w nocy. Burza. Dom,
który zbuduję dla nas z zapalek, kiedy zapytasz, jak mogłaś

znowu tak się zgubić, zasłabnąć, zapaść na wiersze, zarazić się
ogniem?

Dopiero nad ranem coś pękło, coś się urwało. Może dlatego ten dzień się zaczyna
od końca, jak przewinięta taśma, złamane cd? Tymczasem ktoś się obudził i wyszedł,
ktoś inny wchodził i zbierał butelki, wyrzucił śmieci. Właśnie po tym poznaję,
że to miejsce nie jest twoim domem, w tym obcym mieszkaniu

jestem obcym wcieleniem, jak starty szkic, niepełna remisja z ciągle wczorajszym
dubbingiem. Dopiero potem próbuję to jakoś pozbiierać, odnaleźć klucze,
kawę i roztrzaskany telefon. I właśnie w tym punkcie zaczynają się szумы, trzaski,
urwane sygnały, zaciera się film posklejany z kawałków,

jest coraz zimniej; parapet, okno, kolejny dzień deszczu,
w gardle znowu rozwija się guz, wrastają stemple na ustach.

ARXTMID

KAROL MALISZEWSKI

KOMU W DROGĘ, TENMU

*Hubertowi
Dobrzanieckiemu*

Oto uścisk na drogę
i sentencja. Spodziewaj się czegoś poczekającego

i krzepnącego w gardle jak gips,
jak ręka włożona w ranę
(coś stęknie i przejdzie na drugą stronę)

Oto płaczący ojciec
na obrazku: alegoria, autobus, Amsterdam

elementy ząbują się i posuwają
do przodu bezzębne,
pisze się z pasją książki telefoniczne,
wykupuje się gromnice i sznurowadła,
stwierdza się, że sery bardzo podróżowały

i myślę, że tego całego „świata” nie ma,
że wymazano nas, namaszczone gównem,
pchnięto do życia. Uścisk na drogę

i sentencja, że trzeba się uśmiechać i zwierać pośladki,
że niby coś jest po drugiej stronie
i że jesteśmy dziećmi sensu,
a kosmos jest pełen naszego boga,

no to już wiesz,
czym jest heroizm humanizm
i chuj.

A cartoon illustration featuring two penguins. On the left, a penguin in a purple suit is hugging another penguin. On the right, a penguin is laughing with its mouth wide open. They are standing on a blue, wavy base that resembles water. Below this base, the word "Lingo" is written in large, bold, blue letters. The background is dark purple with faint white grid lines.

Robert Rybicki

Ma pa mózgu.

ZAGUBIONY

CEGLA 13

PREZANTY MACIEJ SIŁKOWSKI, LAY LINDA, PREZANTY KAPUS, PREZANTY
OPRACOWANIE GRAFICZNE: ANTONI MAJSA, LAY LINDA, MAJSA WISNIEWSKA
WYDAWCA: STOWARZYSZENIE NA KULCZ, WARSZAWA, WARSZAWA, WARSZAWA, WARSZAWA
KONTAKT: PREZANTY@MACIEJSILOWSKI.PL, WWW.MACIEJSILOWSKI.PL

strona 9/13

nr 1334, 1994 - 2027

Zapomniałem, i o to chyba właśnie chodziło.
Naprawdę zapomniałem, to przerażające.
Wcześniej chodziło *mi* o jakiś przyładek.
Ale z niego zrezygnowałem, bo myślałem:
widzę to, ale wiem, że tego nie ma.
Dookoła płomienie kręcą swoim kształtem.
Wyjmuję włoska z labiryntu klawiatury.
Czy ktoś potrzebuje jazdy na *high'u*?
Pójdę sprawdzić, czy jest jeszcze kawa.
Poczekajcie na *mnie* jeszcze chwilę.

Wróciłem, ale jednak.
Zapomniałem. *Poeta* zapomniał.
Zapomniał o swej kolejnej wersji.
Wersji o granicach wytrzymałości.
Spisane będą *wszystkie* braki.
I *wszystkie* kłopotliwe próby
przypomnienia sobie, ale czego.
Wszystkie kłopotliwe próby.
Wyjścia z zagubienia w domysłach i
płataniu zeznań, porażkach
konceptów, zmyłkach
i zawieszeniach.

Nie czekajcie już na *mnie*.
Czuję, że nie podołam.
Rzeczywiście.

Zapomniałem, i o to właśnie chodziło.
Naprawdę zapomniałem, to przerażające.

Zawsze można sobie powiedzieć,
że następnym razem, ale to jest jak
prześwietlenie *pamięci*, to podobne
do prześwietlenia błony fotograficznej,
możesz zrobić następne zdjęcie,
nie ma problemu, ale będzie *inne* światło,
inna pora roku, *inny* producent.

I będzie się inaczej rzygać.

gawitron

W
NROCŁAW

LUZ
1111111111

DOLNY
SLASK

Książyczek

Łukasz Jarosz

PIRAMIDA SŁUŻY DO ZWIEDZANIA.
PIRAMIDA SNU. MÓZG CHŁOPAKA
ROZWLECZONY NA PODKŁADACH
KOLEJOWYCH WIDZIANY Z OKIEN GAZIKA
GĄSIENICA SPYCHACZA. SKÓRA PRZECIĘTA KARTKĄ
(ILU DOTRZE DO CELU KTÓRY IM WYZNACZONO)
BUT NA OSTRYM SZPADŁU.

PIRAMIDA SNU. KRETOWISKA.
BRZEK ŻELAZA POD LEMIESEM
OBRĄCZKA CO ZMIENIA RĘKĘ.
I WIECZÓR – STOIMY Z WYSOKO
PODNIESIONYMI LAMPAMI.
CZEKAMY AŻ WSZYSTKIE ŁÓDZIE
DOBIJĄ DO BRZEGU.

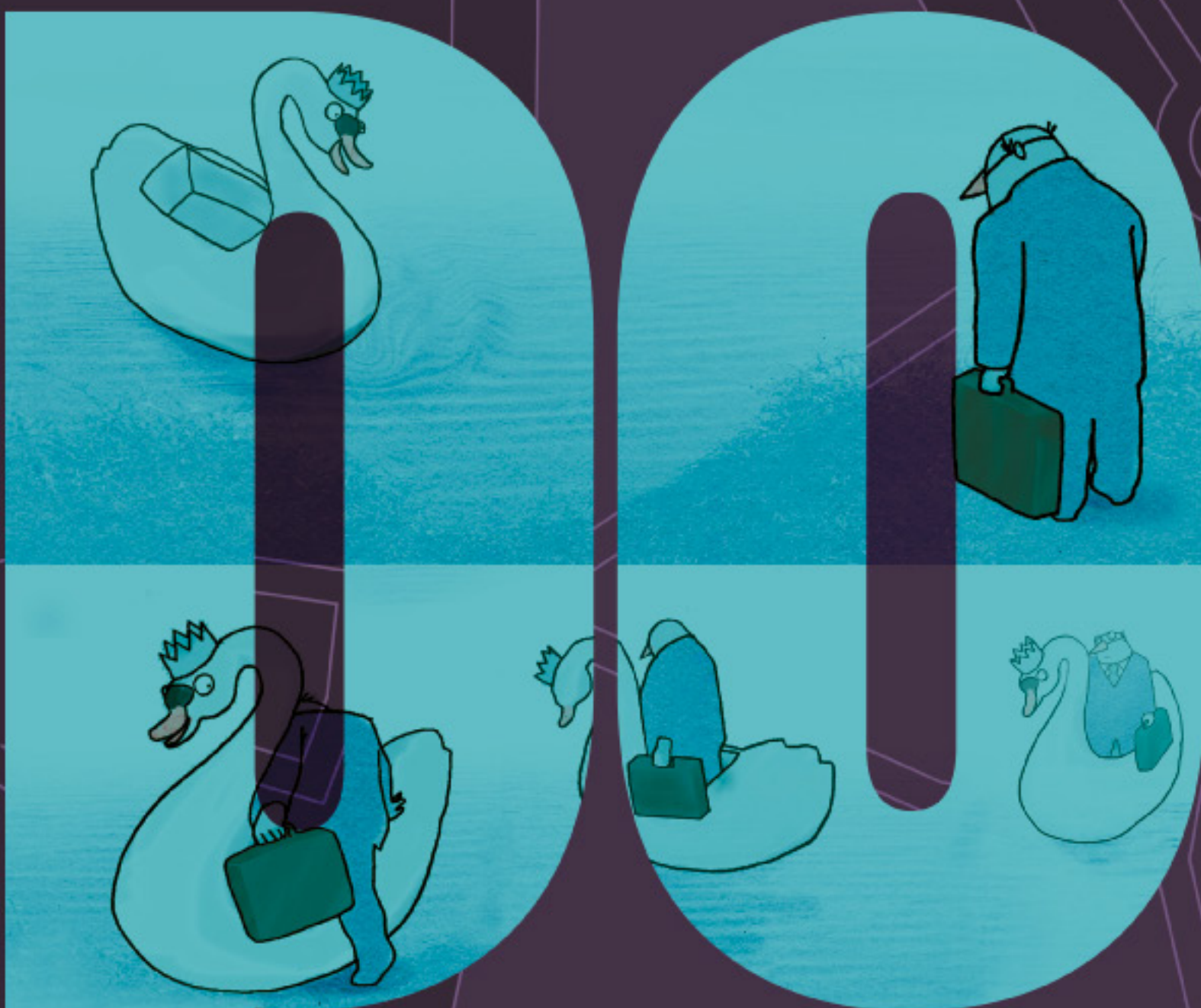

ZESTES TAM

JULIA FIEDORCZUK

Gładkie morze jak kawałek szkła w tej dłoni
która rozsypuje piasek pulsujących gwiazd.
Albo nie ma dłoni: dziki oddech słońca, czułe ciało ziemi
pod stopami tych, co nie widzą gwiazd.

Czułe ciało ziemi pod stopami brzóz,
zamrożone gwiazdy na rzęsach jeziora.
Gładkie morze jak kawałek lodu na języku tego
kto umiera zimą.

Niebo szumnie spada na zimowy las.
Pomyśl: siedmiu jeźdźców jak siedem barw tęczy.
Albo nie ma jeźdźców: twoja krew pulsuje i nabiera barw.
Pomyśl: kropla twojej krwi na śniegu.
Garść zielonych szkiełek w ciepłej rączce dziecka.

ZAGUBIONY

CEGLA 13

strona 13/13

nr 1304, 1993 - 2007

PIĘĆ SAŻNI W DÓŁ

ANDRZEJ SOSNOWSKI ⁴⁾

**OGOŁACAĆ SIĘ
I GUBIĆ DROGĘ**

**BO W ZGUBIENIU ŚCIEŻKA
BO W ZGUBIENIU ŚLAD
BO W ZGUBIENIU NAS**

**SZARY ANIOŁ
I LEKKOŚĆ PONAD POJĘCIE**

**ŻEBY USZŁO Z NAS CO JEST MARTWE
I CO INNEGO DOTKNĘŁO DO ŻYWEGO**

**TAK OPADŁO Z NAS CO BYŁO MARTWE
I NIE ZOSTAŁO JESZCZE NIC ŻYWEGO**

gawitron

W
NROCŁAW

LUZ
111010111

25
DOLNY
ŚLĄSK